

Кінь

Олег Лишега

Кінь

...Дійсно, я вдячний тому,
Хто колись на згадку
Обвів наші тіні
Червоною і чорною землею,
Підмішавши туди крові,
Щоб хоч трохи скрасити
Перед собою дикий камінь.
Але не лише вдячність тримає
Мене сьогодні коло стійла —
І зовсім не рана, що не гоїться
З того часу в горах,
Коли, вдоволено відступивши від стіни
З долонями в закривавленій глині, —
Він раптом зрозумів,
Що по горбатій стіні печери
Наш невеликий табун гнідої масті,
Легко перескакуючи з виступу на виступ,
Втікає від нього назовсім —
І саме тоді злякався, не витримав
І чимось гострим ударив —
Може, побачивши пораненого,
Інші впадуть на коліна?
Так воно й сталося..
Роз'ятрена рана ніс ночами,
Змушує плекати втечу..
Але як лишу його тут самого?..